

Arrest

nr. 263 359 van 5 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DUYMELINCK
Cogels Osylei 61
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 mei 2021 tot weigering verlenging van het tijdelijk verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DUYMELINCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De echtgenoot van verzoekende partij komt op 2 februari 2016 op het Belgische grondgebied aan en vraagt op 10 februari 2016 internationale bescherming. Uit diens verklaringen blijkt dat hij eind november 2015 Somalië verlaten heeft. Hij stelde tevens vijf kinderen te hebben die allen nog in Somalië verbleven. Tevens stelde hij religieus gehuwd te zijn met verzoekende partij.

1.2. Op 21 februari 2017 wordt de echtgenoot van verzoekende partij erkend als vluchteling.

1.3. Op 12 oktober 2017 dienen de verzoekende partij en de kinderen een visumaanvraag gezinshereniging in.

1.4. Na een positieve DNA-test waaruit de bloedband tussen de kinderen en de echtgenoot blijkt wordt een visum type D op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) toegekend aan de kinderen. Verzoekende partij ontvangt een humanitair visum op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 24 september 2018 komt verzoekende partij met de kinderen aan in België.

1.6. Op 9 februari 2019 worden verzoekende partij en de kinderen tijdelijk verblijf gegeven, en dit tot 9 februari 2020.

1.7. Op 15 januari 2020 dient de verzoekende partij voor haarzelf en ondertussen zes kinderen een verzoek tot internationale bescherming in.

1.8. Op 26 mei 2020 beslist het bestuur dat het tijdelijk verblijf verlengd mag worden, met name tot 9 februari 2021.

1.9. Op 17 februari 2021 wordt, naar aanleiding van de vraag tot verlenging van het tijdelijk verblijf, verzoekende partij op de hoogte gesteld van het feit dat blijkens de door haar voorgelegde documenten zij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden en dat overwogen wordt een einde te stellen aan haar verblijf. Diezelfde datum wordt het verblijf van de kinderen wel verder verlengd, tot 9 februari 2022.

1.10. Op 25 februari 2021 wordt een zevende kind geboren.

1.11. Op 28 mei 2021 wordt beslist het tijdelijk verblijf van verzoekende partij niet verder te verlengen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“H. A., N. (..)

Geboren op 07.08.1987 te Ali Warabey Jawhar

Nationaliteit: Somalië

Verblijvende te (..) ANTWERPEN

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 09.02.2021 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene kwam op 24.09.2018 naar België met een visum D, B17. Betrokkene werd op 01.03.2019 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 09.02.2020, jaarlijks verlengbaar. De voorwaarden tot verlenging van haar verblijf zijn: 1:effectieve samenwoning met M. A. O. (..), xxxxxxxx, 2: geen inbreuken plegen op de openbare orde, 3: zich integreren in onze maatschappij, 4: niet afhankelijk zijn van de openbare overheden (er zal rekening gehouden worden met de stappen die gezet zijn), 5: een opleiding volgen/werken. Op 16.01.2020 vroeg betrokkene de verlenging van haar machtiging tot verblijf. Een verlenging werd toegestaan en betrokkene werd (opnieuw) expliciet op de hoogte gesteld van de voorwaarden die gesteld zijn aan de verlenging van haar machtiging tot verblijf. Op 06.01.2021 vroeg betrokkene de verlenging van haar machtiging tot verblijf. Hierbij legde zij een attest voor van het OCMW waaruit blijkt dat het gezin leeft van een leefloon. Er werden geen bewijzen voorgelegd dat betrokkene of haar echtgenoot stappen hadden gezet om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden. Op 17.02.2021 verstuurd onze dienst een brief naar de gemeente, te betekenen aan betrokkene, waarin haar gevraagd werd om bewijzen voor te leggen dat zij of haar echtgenoot stappen hebben gezet om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden. Deze brief werd op 08.03.2021 aangetekend verstuurd naar betrokkene. In reactie daarop legde betrokkene de volgende stukken voor:

- een attest van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene en zijn gezin leefloon genieten*
- een getekend contract dat betrokkene een inburgeringscursus zal volgen*
- de identiteitsdocumenten van betrokkenes echtgenoot en kinderen*
- het bewijs dat alle gezinsleden aangesloten zijn bij de mutualiteit*

- schoolattesten van de kinderen
- samenstelling van het gezin
- geboorteakte van betrokkene

Met deze stukken bevestigt betrokkene dat ze afhankelijk is van de openbare overheden (attest van het OCMW waaruit blijkt dat het gezin leefloon geniet). Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij of haar echtgenoot stappen heeft ondernomen om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden. Er wordt geen bewijs voorgelegd van inschrijving bij de VDAB noch van een inschrijving of zelfs maar een vraag tot inschrijving in een trajectbegeleiding bij het OCMW. Betrokkene legt een getekend contract voor om de inburgeringscursus te volgen. Of betrokkene daadwerkelijk de cursus heeft gevolgd is niet duidelijk. Betrokkene legt hiervan geen enkel bewijs voor. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat het volgen van een inburgeringscursus verplicht is voor betrokkene. Het tekenen van dit contract is het minimum dat kan verwacht worden van een vreemdeling die zich wenst te vestigen in België. Dit getekende contract vormt dus geen bewijs dat betrokkene een stap heeft gezet richting onafhankelijkheid van de openbare overheden. Kortom, betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat erop wijst dat betrokkene of diens partner enige stap hebben gezet richting onafhankelijkheid van de openbare overheden.

Onze dienst stelt vast dat betrokkene nog steeds leefloon geniet en ons geen enkel bewijs voorlegt dat zij of haar echtgenoot stappen hebben gezet om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Overeenkomstig het tweede lid van art. 13, §3 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Daartoe werd betrokkene eveneens uitgenodigd in onze brief van 17.02.2021.

Betrokkene legt de bewijzen voor dat ze samenwoont met haar gezin en dat deze legaal in het land verblijven.

Het feit dat betrokkene een partner en kinderen heeft die legaal in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

Betrokkene legt nog de bewijzen voor dat de kinderen in België naar school gaan. Deze beslissing stelt een einde aan het verblijf van betrokkene. Er wordt geen einde gesteld aan de machtiging tot verblijf van de kinderen. De kinderen kunnen in België blijven en verder naar school gaan. Het feit dat haar kinderen in België naar school gaan, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

Betrokkene kwam naar België op 24.09.2018. De duur van haar verblijf in België bedraagt dus minder dan vijf jaar. Een verblijf van minder dan vijf jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Opnieuw hier dezelfde opmerking, gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.

De voorgelegde stukken tonen geen bijzondere band of integratie met België.

Zoals hierboven reeds besproken is het tekenen van een inburgeringscontract een eerste minimale (verplichte) stap die verwacht wordt van een vreemdeling die zich in België wenst te vestigen. Dit duidt niet op en bijzondere band of integratie met België. Het bewijs van aansluiting van alle gezinsleden bij de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend.

Betrokkene kan het resultaat hiervan afwachten.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt als volgt:

“Eerste middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van Bestuurshandelingen (hierna Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Uit samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt dat:

- *de administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd*
- *in de motivering zowel de feitelijke en juridische gronden dienen te worden vermeld*
- *de motivering afdoende moet zijn*

Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd indien de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid, in casu de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf.

Er kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe de administratieve overheid tot een bepaalde beslissing is gekomen. Er is een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men na grondige lectuur van de beslissing nauwelijks kan geloven dat ze is genomen.

Het is de taak van uw Raad om de beslissing van de administratieve overheid onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door de administratieve overheid de aangevoerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvV 25 mei 2010, nr 43.735; RvV 11 juni 2009, nr. 28.599).

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd. De bestreden beslissing is onjuist geformuleerd. Verzoekster heeft het eerste deel van de inburgeringscursus gevolgd. Ze ging er vanuit dat het contract voldoende aangaf dat ze voldoende toegewijd is om zich te integreren. De Nederlandse lessen heeft verzoekster nog niet kunnen volgen gezien ze op korte tijd 2 kinderen heeft gekregen en deze kinderen borstvoeding gaf (stuk 2). De coronacrisis heeft het volgen van deze lessen, naast het krijgen van 2 kinderen op korte tijd, mede 'on hold' gezet.

Vervolgens klopt het niet dat verzoekster en haar echtgenoot geen stappen hebben ondernomen om 'niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden'. De echtgenoot van verzoekster heeft een werkervaringsovereenkomst gesloten. Hij krijgt gedurende 2 jaar ondersteuning en begeleiding van het OCMW Antwerpen (stuk 3). Tijdens dit traject 'tijdelijke werkervaring' (TWE) zal hij de nodige competenties en kennis verwerven.

Ten slotte legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op concrete en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slecht na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599).

Daarnaast staat het redelijkheidsbeginsel uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599 en nr. 28.602).

Dit alles in acht genomen dient te worden vastgesteld dat een essentieel en uitermate relevant gegeven, nl. dat verzoekster een echtgenoot en 7 kinderen heeft in België, niet in overweging werd genomen om te komen tot de bestreden beslissing. Echter mag dit essentieel gegeven door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid niet over het hoofd worden gezien.

Ten eerste, de bestreden beslissing stelt dat het 'niet duidelijk is of betrokkene de inburgeringscursus heeft gevolgd'. Verzoekster legde het getekend contract tot Inburgering voor (in de veronderstelling dat contracten bindend zijn) en veronderstelde dat dit voldoende zou zijn. Van een zorgvuldige overheid mag verwacht worden dat bij onduidelijkheid er extra navraag wordt gedaan voordat er een definitieve beslissing wordt genomen. Dit is in strijd met de in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Ten tweede, de echtgenoot van verzoekster heeft weldegelijk stappen ondernomen om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden (stuk 3).

Ten derde, de bestreden beslissing stelt dat uit het dossier niet blijkt dat er een gebrek is aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst. Verzoekster heeft bewijzen voorgelegd dat haar 7 kinderen in België leven en naar school gaan. Ze legt bewijzen voor dat haar kinderen en echtgenoot zijn aangesloten bij de mutualiteit in België. Het zwaartepunt van haar familiale leven ligt in België. Haar

7 kinderen wonen in België en gaan hier naar school. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het verblijfsrecht van haar kinderen niet wordt ontnomen maar enkel het hare. Echter zijn de kinderen van verzoekster haar wereld en kan ze haar geen leven voorstellen zonder haar kinderen. Het scheiden van verzoekster en haar kinderen is onredelijk.

De bijzondere band met België blijkt duidelijk uit deze stukken. Het gezinsleven van verzoekster speelt zich af in België en niet in Somalië. Ook het voorgaande betreft een schending van de in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen van redelijkheid en zorgvuldigheid.

Ten vierde, de bestreden beslissing stelt dat er een aanvraag tot internationale bescherming loopt en verzoekster het resultaat hiervan kan afwachten. Echter is dit zeer kort door de bocht en geeft dit blijk van onverschilligheid in hoofde van verwerende partij. Verwerende partij ziet het belang van de verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoekster niet in en gaat hier zeer lichtzinnig over.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger, juist en zorgvuldiger in rechte en in feit een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

Verwerende partij heeft kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden zijn. De handelswijze van verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigt te worden.”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot weigering verlenging van het tijdelijk verblijf op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet inzake de formele motiveringsplicht en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. In casu blijkt dat verzoekende partij tijdelijk verblijf verkreeg nadat haar een humanitair visum was toegekend op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 13 van de vreemdelingenwet luidt verder:

“§ 1.

Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

(..)

§ 2.

Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

(..)

§ 3.

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(..)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

(..)

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

(..)”

Zoals blijkt uit de feitelijke uiteenzetting van het verzoekschrift betwist verzoekende partij niet dat één van de voorwaarden voor verlenging van haar tijdelijk verblijf het niet afhankelijk zijn van de openbare overheden betreft.

2.6. In casu blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag tot verlenging van haar verblijf een stuk heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij samen met haar gezin leefloon geniet. Verzoekende partij betwist dit niet. Verzoekende partij uit wel kritiek op het motief dat: *“Of berokkene daadwerkelijk de cursus heeft gevolgd is niet duidelijk. Betrokkene legt hiervan geen enkel bewijs voor. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat het volgen van een inburgeringscursus verplicht is voor betrokkene.”* door te stellen dat uit de inburgeringscursus blijkt dat zij wel degelijk toegewijd is om zich te integreren maar dat het krijgen van twee kinderen op korte tijd en de coronacrisis ervoor gezorgd hebben dat zij nog geen Nederlands heeft kunnen volgen.

2.7. De Raad stelt vooreerst vast dat – waar de verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk het eerste deel van de inburgeringscursus heeft gevolgd – dit uit geen enkel stuk blijkt. Bij haar verzoekschrift voegt zij slechts een stuk 4, gedateerd op 19 maart 2019 en getiteld *“Contract Inburgering”*. Dit betreft echter een zelfde contract als datgene wat verzoekende partij aan de verwerende partij heeft overgemaakt en opgemaakt op 28 oktober 2020. Hieruit blijkt evenwel niet – zoals de verwerende partij ook opmerkt in de bestreden beslissing – dat verzoekende partij daadwerkelijk deze cursus heeft gevolgd. Verzoekende partij kan zich daarop dan ook bezwaarlijk baseren om te stellen dat haar wil tot integratie – waaronder het niet meer ten laste vallen van de openbare overheden – blijkt. Zoals de verwerende partij voorts ook stelt *“Het tekenen van dit contract is het minimum dat kan verwacht worden van een vreemdeling die zich wenst te vestigen in België. Dit getekende contract vormt dus geen bewijs dat betrokkene een stap heeft gezet richting onafhankelijkheid van de openbare overheden. Kortom, betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat erop wijst dat betrokkene of diens partner enige stap hebben gezet richting onafhankelijkheid van de openbare overheden.”* Naast het feit dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij werkelijk de inburgeringscursus gevolgd heeft, of zelfs een deel daarvan, blijkt ook niet dat zij of haar echtgenoot *“stappen (..) ondernomen (hebben) om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden. Er wordt geen bewijs voorgelegd van inschrijving bij de VDAB noch van een inschrijving of zelfs maar een vraag tot inschrijving in een trajectbegeleiding bij het OCMW.”*

Verzoekende partij tracht haar gebrek aan inspanning te verantwoorden door erop te wijzen dat zij op korte tijd twee kinderen heeft gekregen alsook de coronacrisis. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij sinds maart 2019 in bezit is van een A-kaart en sindsdien op de hoogte is van de voorwaarden voor verdere verlenging van haar verblijf. Nogmaals wijst de Raad erop dat verzoekende partij zelf in haar feitelijke uiteenzetting in haar verzoekschrift erkent dat:

“Ze kreeg op 1 maart 2019 haar A-kaart. Deze was geldig tot 9 februari 2020 en is jaarlijks verlengbaar indien aan volgende voorwaarden werd voldaan:

-effectieve samenwoning met M.A.O. (..)

-geen inbreuken plegen op de openbare orde

-zich integreren in de maatschappij

-niet afhankelijk zijn van de openbare overheden

-een opleiding volgen of werken”

Waar de Raad de verzoekende partij nog kan volgen dat de geboorte van haar zesde kind op 16 juli 2019 mogelijks ervoor zorgde dat zij niet onmiddellijk kon voldoen aan bepaalde gestelde voorwaarden, blijkt niet dat zij in tussentijd – nu haar zevende kind pas geboren werd op 25 februari 2021 – geen stappen kon ondernemen om bijvoorbeeld een opleiding te volgen of zich te integreren in de maatschappij alsook om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden. Zij toont evenmin aan dat de coronacrisis die in maart 2020 het land enige maanden in een lockdown heeft gebracht, haar verhinderde om zich minstens in te schrijven bij de VDAB of een inschrijving of vraag tot trajectbegeleiding bij het OCMW te doen. Dit alles nog naast de vaststelling dat verzoekende partij ook niet aantoonde dat het volgen van een inburgeringscursus of Nederlandse les, tijdens de coronaperiode niet mogelijk was via bijvoorbeeld digitale weg.

Verzoekende partij legt thans een medisch attest voor van 6 juli 2021 van haar huisarts om te staven waarom zij de voorbije twee jaren geen Nederlandse les kon volgen. De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van het medisch attest dat verzoekende partij nu voorlegt. Zij kan dit stuk dan ook niet dienstig aanwenden om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Louter ten overvloede wijst de Raad er voorts nog op dat in het medisch attest gesteld wordt dat het zevende kind geboren werd op 15 juli 2021 terwijl dit kind geboren werd op 25 februari 2021, hetgeen bijgevolg vragen doet rijzen over het algehele betrouwbaarheidsgehalte van het medisch attest waar voorts nog op uitermate algemene wijze zonder meer door de huisarts geattesteerd wordt dat de gezondheidstoestand en sociale omstandigheden van verzoekende partij haar verhinderden Nederlandse les te volgen.

2.8. Verzoekende partij verwijst voorts naar een werkervaringsovereenkomst die haar echtgenoot gesloten heeft. Dit stuk 3 gevoegd aan het verzoekschrift betreft een *“Actieplan toeleiding Tijdelijke werkervaring: 28/6/2021 tot en met 27/6/2023”* tussen de echtgenoot van verzoekende partij en het OCMW van Antwerpen. De datum waarop het contract is opgemaakt ontbreekt evenwel op het gevoegde stuk. Uit de titulatuur van het stuk komt ook eerder naar voren dat dit stuk werd opgemaakt na het treffen van de bestreden beslissing. Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat verzoekende partij dit stuk evenmin heeft voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing en zoals hoger reeds gesteld, kan verzoekende partij zich niet bedienen van stukken die zij niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing om afbreuk te doen aan de motieven ervan.

2.9. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat: *“Met deze stukken bevestigt betrokkene dat ze afhankelijk is van de openbare overheden (attest van het OCMW waaruit blijkt dat het gezin leefloon geniet). Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij of haar echtgenoot stappen heeft ondernomen om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden. Er wordt geen bewijs voorgelegd van inschrijving bij de VDAB noch van een inschrijving of zelfs maar een vraag tot inschrijving in een trajectbegeleiding bij het OCMW. Betrokkene legt een getekend contract voor om de inburgeringscursus te volgen. Of betrokkene daadwerkelijk de cursus heeft gevolgd is niet duidelijk. Betrokkene legt hiervan geen enkel bewijs voor. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat het volgen van een inburgeringscursus verplicht is voor betrokkene. Het tekenen van dit contract is het minimum dat kan verwacht worden van een vreemdeling die zich wenst te vestigen in België. Dit getekende contract vormt dus geen bewijs dat betrokkene een stap heeft gezet richting onafhankelijkheid van de openbare overheden. Kortom, betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat erop wijst dat betrokkene of diens partner enige stap hebben gezet richting onafhankelijkheid van de openbare overheden.*

Onze dienst stelt vast dat betrokkene nog steeds leefloon geniet en ons geen enkel bewijs voorlegt dat zij of haar echtgenoot stappen hebben gezet om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.”

2.10. Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar het feit dat zij wel degelijk een deel van de inburgeringscursus heeft gevolgd en dat haar echtgenoot wel degelijk stappen ondernomen heeft om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden verwijst de Raad naar zijn bespreking onder de punten 2.7. en 2.8.. Waar verzoekende partij nog stelt dat de dienst vreemdelingenzaken haar om bijkomende informatie had moeten vragen kan zij niet gevolgd worden. Uit het voorgelegde administratief dossier blijkt dat verwerende partij verzoekende partij op de hoogte bracht van haar voornemen om haar verblijf niet verder te verlengen en haar de mogelijkheid bood om alle door haar nuttig geachte toelichtingen te verstrekken en bewijsstukken over te maken.

2.11. Verzoekende partij wijst er voorts op dat haar familiale leven zich in België afspeelt en dat zij zich geen leven kan inbeelden zonder haar kinderen. Een scheiding is onredelijk. Er werd geen rekening gehouden met het gegeven dat zij een echtgenoot en zeven kinderen in België heeft.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in essentie wijst op haar gezinsleven in België. De Raad verwijst derhalve naar de bespreking van het tweede middel waar het betoog van verzoekende partij inzake haar gezinsleven aan bod komt.

2.12. Verzoekende partij betwist voorts niet dat zij inderdaad een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en dat zij het resultaat hiervan kan afwachten. De Raad ziet niet in op welke wijze daaruit kan afgeleid worden dat het bestuur lichtzinnig omgaat met haar verblijfsrecht. De Raad herhaalt dat verzoekende partij vanaf aanvang op de hoogte was van de voorwaarden die gesteld werden aan de verdere verlenging van haar verblijf. Verder houdt het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in dat de bevoegde autoriteiten moeten oordelen over dit verzoek en dat in afwachting daarvan geen verwijdering van het grondgebied kan plaatsvinden. Bij een positieve beslissing inzake voormeld verzoek wordt verzoekende partij bovendien toegelaten om te verblijven in België. Gelet op voorgaande is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij erop wijst dat verzoekende partij het resultaat van haar verzoek tot internationale bescherming kan afwachten.

2.13. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

‘Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij wet, de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat er een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de schade die aanricht aan het gezinsleven van verzoekster en aan de 7 kinderen van verzoekster die een moederfiguur zullen missen in hun leven.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen en wanneer het voordeel van dat de overheid uit de bestreden beslissing zou halen, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekster (en haar 7 kinderen) zou(den) ervaren. Het scheiden van moeder en kind kan ernstige emotionele en psychologische schade toebrengen bij beiden. Verzoekster zou bij het niet verkrijgen van een legaal verblijf worden terug gestuurd naar Somalië. Het is dus niet mogelijk dat de kinderen jaarlijks op bezoek kunnen bij hun moeder.

Uit bovenstaande maakt verzoekster het aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel van verzoekster en haar 7 kinderen.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen verzoekster en haar gezin. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om in haar land van herkomst een familieleven te leiden nu al haar 7 kinderen en echtgenoot in België leven, werken en naar school gaan. Het centrum van haar sociale en familiale leven bevindt zich in België. Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met deze aspecten.

Verzoekster maakt minstens aannemelijk dat de bestreden beslissing een disproportionele beslissing betreft en dat het voordeel dat verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel van verzoekster, haar echtgenoot en haar 7 kinderen hiervan zullen ondervinden.

Gelet op bovenstaande maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepaling en geest van artikel 8 EVRM.

Om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.15.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het betreft een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is dan ook een feitenkwestie.

2.15.2. Verzoekende partij verwijst naar haar gezinsleven met haar echtgenoot en met hun kinderen.

2.15.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar echtgenoot en kinderen wordt betwist of weerlegd.

2.15.4. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven van verzoekende partij. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag met name toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die

door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Deze onderzoeksplicht is des te meer aan de orde wanneer deze overheid, zoals ook in de thans voorliggende zaak het geval is, een einde stelt aan het verblijfsrecht dat aan de betrokkene was toegestaan of was erkend juist met het oog op het ontplooiën van een gezinsleven in België.

Aan de andere kant is het aan de verzoekende partij zelf, wanneer deze een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze aan te tonen hoe de bestreden beslissing precies de door artikel 8 van het EVRM beschermde belangen heeft geschonden.

2.15.5. Met de thans bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dat aan verzoekende partij was toegestaan op humanitaire gronden in het kader van de gezinshereniging met haar echtgenoot die in België erkend is als vluchteling. Deze beslissing houdt onmiskenbaar een weigering in van een voortgezet verblijf in België, zodat moet worden aangenomen dat zij een inmenging uitmaakt in het gezinsleven.

Derhalve dient de Raad te onderzoeken of deze inmenging beantwoordt aan de criteria van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hetwelk uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.15.6. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is getroffen in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. De inmenging is aldus bij wet voorzien, wat door de verzoekende partij overigens niet wordt betwist. De verblijfsreglementering, zoals voorzien in de vreemdelingenwet, heeft tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat het de taak is van de Staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga t. België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim t. België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, § 67).

De inmenging streeft aldus één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na.

2.15.7. De volgende vraag die rijst, is of de inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is, met name of deze gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia t. Frankrijk, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov t. Oostenrijk, par. 76).

2.15.8. De gemachtigde beëindigde in deze zaak het verblijf van verzoekende partij omdat zij niet bewijst te voldoen aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden, meer bepaald het niet meer afhankelijk zijn van de openbare overheden.

Het stellen van dergelijke vereiste en een verblijfsrechtelijke sanctionering houdt verband met een legitiem doel, met name het belang van het economisch welzijn van het land. De getroffen maatregelen moeten evenwel noodzakelijk zijn, met name is het proportioneel met het nagestreefde legitiem doel. Daarbij geldt een beoordelingsmarge.

Het Hof overweegt dat de beoordelingsmarge voor wat betreft het economische, fiscale of sociale beleid, en waarover de meningen binnen een democratische samenleving normaal gezien sterk kunnen

verschillen, onvermijdelijk ruimer is (EHRM november 2010, Şerife Yiğit t. Turkije (GK), §100. Zie in deze zin ook EHRM 11 juni 2013, Hasanbasic t. Zwitserland, §§ 57-66; EHRM 25 maart 2014, Palanci t. Zwitserland, § 58).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM - onder meer Konstatinov tegen Nederland, arrest van 26 april 2007, nr. 16351/03, en Nunez tegen Noorwegen, arrest van 28 juni 2011, nr. 55597/09 - dient een "fair balance" te worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het Belgisch algemeen belang anderzijds, ongeacht of er een positieve of negatieve verplichting is.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM, onder meer het arrest Rodrigues da Silva en Hoogkamer tegen Nederland van 31 januari 2006, nr. 50435/99 volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens gezin enerzijds en het Belgisch algemeen belang dat is gediend bij het waarborgen van de openbare orde en in het bijzonder het recht om het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga t. België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim t. België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, § 67) anderzijds. Hierbij moeten alle voor die belangenafweging nuttige feiten en omstandigheden worden betrokken.

Voorts dient erop te worden gewezen dat de gemachtigde er tevens op basis van de vreemdelingenwet, en meer bepaald op grond van artikel 13, §3, van de vreemdelingenwet, toe gehouden is om rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Dit zijn criteria die eveneens in de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de toepassing van artikel 8 van het EVRM worden gehanteerd (zie EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boulif t. Zwitserland, par. 48 en EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner t. Nederland, par. 58).

Indien kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan besteedt het EHRM ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Artikel 8 van het EVRM houdt in wezen in dat het hoger belang van het kind gevrijwaard dient te worden (zie EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, §§107-109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland (GK), par. 135-136). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat het hoger belang van de kinderen niet enkel in deze belangenafweging moet worden meegenomen in het kader van beslissingen die rechtstreeks zijn getroffen ten aanzien van kinderen, maar ook bijvoorbeeld in het kader van een beslissing waarbij een verblijfsrecht voor één van beide ouders wordt geweigerd of beëindigd (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland (GK), §§ 117 – 118). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun (pleeg-)ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland (GK), § 118).

2.15.9. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de schade die ze aanricht aan het gezinsleven van verzoekende partij en de zeven kinderen die hun moederfiguur zullen moeten missen. Bij het niet verkrijgen van een legaal verblijf zal verzoekende partij teruggestuurd worden naar Somalië waar de kinderen niet jaarlijks op bezoek kunnen komen. Er kan onmogelijk een gezinsleven geleid worden in het herkomstland.

2.15.10. In de bestreden beslissing wordt als volgt overwogen: *“Betrokkene legt de bewijzen voor dat ze samenwoont met haar gezin en dat deze legaal in het land verblijven.*

Het feit dat betrokkene een partner en kinderen heeft die legaal in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

Betrokkene legt nog de bewijzen voor dat de kinderen in België naar school gaan. Deze beslissing stelt een einde aan het verblijf van betrokkene. Er wordt geen einde gesteld aan de machtiging tot verblijf van de kinderen. De kinderen kunnen in België blijven en verder naar school gaan. Het feit dat haar kinderen in België naar school gaan, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.”

Verzoekende partij betwist niet dat haar kinderen verder verblijfsrecht genieten en dat zij dus verder in België naar school kunnen gaan. Zoals de verwerende partij opmerkt ontslaat het feit dat verzoekende partij minderjarige kinderen in België heeft haar niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij sinds maart 2019 in bezit is van een A-kaart en haar duidelijk werd gemaakt dat zij – om verder verblijf te kunnen verkrijgen – niet meer afhankelijk mag zijn van de openbare overheden. Evenwel blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat verzoekende partij noch haar echtgenoot aangetoond hebben terzake inspanningen te hebben geleverd om te voldoen aan deze voorwaarde.

Het EHRM heeft er reeds op gewezen dat een belangrijke vraag is in welke mate van de vreemdeling verwacht kan worden dat deze voldoet aan de inkomensvereiste, of zoals *in casu*, niet meer afhankelijk zijn van de openbare overheden (EHRM, Haydarie e.a. t./ Nederland, application no. 8876/04, 20 oktober 2005). Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met het gegeven of verzoekende partij of haar echtgenoot al dan niet inspanningen hebben geleverd om aan deze vereiste tegemoet te komen. De verwerende partij stelt echter vast dat verzoekende partij noch haar echtgenoot aantonen daartoe de nodige inspanningen te hebben geleverd. Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij of haar echtgenoot buiten hun wil om daartoe verhinderd waren. Dit alles in het licht van de vaststelling dat de echtgenoot al sinds begin 2017 erkend is als vluchteling en ondanks een toegestaan verblijf van meer dan vier jaar op het Belgische grondgebied – geen blijf heeft gegeven van inspanningen om niet meer afhankelijk te zijn van de Belgische overheden. Ook verzoekende partij – die al sinds maart 2019 op de hoogte is van de aan haar verblijf gestelde voorwaarden - heeft geen blijf gegeven van inspanningen ter zake. Verzoekende partij noch haar echtgenoot tonen aan dat – gelet op deze tijdspanne – zij buiten hun wil om verhinderd waren om minstens inspanningen hiertoe te leveren.

Het EHRM acht het in beginsel ook niet onredelijk dat een verdragsstaat eist dat een vreemdeling die gezinshereniging wenst moet aantonen dat hij een voldoende inkomen heeft, dewelke geen sociale bijstand betreft, ten einde in te staan voor de basisbehoeften van zijn familieleden (EHRM, Haydarie e.a. t./ Nederland, application no. 8876/04, 20 oktober 2005).

In casu blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoekende partij noch haar echtgenoot actief zijn geweest in het zoeken naar werk of opleiding, kortom, dat zij enige stap hebben gezet richting onafhankelijkheid van de openbare overheden.

Verder blijkt dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat verzoekende partij – die een verzoek tot internationale bescherming heeft lopen – het resultaat van dit verzoek kan afwachten. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk – nu haar geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven - dat – indien zij of haar echtgenoot ondertussen toch aan de gestelde voorwaarden zouden voldoen, minstens aantonen ondertussen inspanningen te leveren om daaraan te voldoen – zij geen nieuwe verblijfsaanvraag kan indienen. De Raad erkent dat verzoekende partij met een visum op humanitaire gronden is binnengekomen en dat haar verblijfsrecht ook werd gegeven op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet, hetgeen een gunst is, maar uit niets blijkt dat de verwantschapsband tussen verzoekende partij en haar echtgenoot in vraag wordt gesteld. Er blijkt ook niet dat verzoekende partij en haar echtgenoot hun in het buitenland gesloten religieus huwelijk niet zouden kunnen laten erkennen in België – eventueel via de familierechtbank. Bijgevolg blijkt ook niet dat verzoekende partij geen verblijfsaanvraag op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet kan indienen zodat – wanneer zij of haar echtgenoot ondertussen voldoen aan de gestelde voorwaarden – zij wordt toegelaten tot verblijf.

Aangezien de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, kan verzoekende partij zelf bepalen wanneer zij hiertoe de nodige stappen onderneemt. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de in de bestreden beslissing opgenomen afweging tussen de belangen van de verzoekende partij en haar gezin met de echtgenoot en hun minderjarige kinderen, blijf zou geven van enige disproportionaliteit.

In het licht van voorgaande vaststellingen blijkt niet dat het hoger belang van de kinderen wordt aangetast nu niet blijkt dat verzoekende partij het grondgebied moet verlaten en zij evenmin aantoon dat het voor haar of haar echtgenoot onmogelijk is of een onredelijke eis zou zijn te voldoen aan de gestelde verblijfsvoorwaarden om voor verzoekende partij opnieuw verblijf te bekomen.

2.16. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER